

In memoriam Péter

Péterrel 1978 őszén kerültem közelebbi kapcsolatba, a szigligeti művésztelepen Gerzsonéknál. Ő egyből megszeretett engem, mivel a Villó kutya csak rám hallgatott. Én ott forgatókönyveket írtam, amelyeket Éva és Péter nagy nevetések között lektoráltak.

1978 decemberében Ruttkai Éva felkért engem, hogy tervezek Latinovits kiállításokat. Én rögtön Péternek szóltam, mivel az én show-szerű ötleteimet Ő nagyszerűen tudta technikai nyelvre lefordítani. Ez a nagyszerű közös munka, amelybe Huszárik Zoltán is bekapcsolódott, 1979 januárjában fejeződött be.

1979 májusában tartották Szentendrén a művészeti főiskolások találkozóját. Ott én a mozi előtt megcsináltam a Lacibácsi Villanyszínházát, egy amolyan ősmozit. Péter itt is kiválóan segítségemre volt. Nagy fekete kalapjában, sáljában, PO-s rendszámú Wartburgjával, a Villó kutyával és a hófehérbe öltözött Évával nagy attrakciót nyújtottak a performanszban. Itt konferálta be először az azóta emblematikussá vált dalomat, a Naphegy-téri motorkirályt.

Többször volt kint a surányi nyaralónkban bulizni. Még hozott egy kis fenyőfát is a szarvaskői telkéről, ami azóta a kertemben igencsak megnőtt.

1980 februárjában az első évesek avatójára írtam egy musicalt, amelynek Ő volt főszereplő mesélője. Sok fotót is készített a színdarabhoz.

1980 tavaszán, Tatabányán segített megrendezni az Évával közös kiállításunkat.

1980 kora nyarán bátyámmal, Balkay Géza színművésszel sokat jártunk vendégszerepelni Pest környéki falvakba, ahová mindig Péter vitt el minket. Bátyám nagyon szerette, mert az első hívásra rögtön jött.

1981-ben a szentendrei találkozóra cirkuszt akartam rendezni az LGT-vel, de pénzhiány miatt nem jött össze, pedig Péter már tervezte a technikát.

1985 decemberében fölkeresett Várfok utcai lakásomban, hogy csináljunk a várban egy hatalmas performansz jellegű szabadtéri galériát. Ez ügyben felkerestük a legendás Bem rock party Arankát.

1987-1991. végéig működött teljes pompájában a Halászbástya Galériánk, még bővíteni is akartuk és ebben Péter mindvégig nagyszerű alkotótársam volt. Ő volt a Kőszikla alap az én felhőbe tűnő, sokszor minden realitást nélkülöző ötleteimhez.

Utoljára 2001 tavaszán találkoztunk a 112-es buszon, ahol a kezébe nyomtam a bátyámmal közösen készített zenés-irodalmi kazettánkat. Utána, talán ha egyszer beszéltünk telefonon...

Most is jó lenne alkotótársnak a gyógyító összművészeti színházamban. www.tartkapuszinhaz.hu

Balkay László